

Српски – Serbian

Шта је могуће...

Аутор Јохн Схортелл
Ауторска права © 2004 до 20 21

Ово је прича која ће вас изненадити и можда ћете чак морати да се борите да прихватите оно што се заиста догодило. Ако сте доживели "чудо као" догађај сами, или био сведок једном, сада знате да нисте сами и да "ова реду да говори о томе. Многа од ових чуда се дешавају и људи их одбацују због става људи око себе. Била сам благословена мајком која је веровала у чуда и неговала то у мени.

Ово није "Т само прича, то 'с прилику да научите да је све могуће у свом животу. Кроз причу ћу говорити о ономе што сам научио и како сам дошао до могућности да вежбам и развијем ове вештине, за које верујем да их сви имамо. Нисам само нагађао шта је потребно, иако сам рано у животу веровао ономе што сам интуитивно знао и са 28 година сам почео да активно тренирам, вежбам и развијам ове вештине до те мере да ова прича није само могућа, већ можда, можда, чак и неизбежно. Намера ми је да вам покажем да можете научити ове вештине и створити промену у свом животу без обзира на околности у којима се налазите.

Ако сте заинтересовани да повратите контролу над својим животом и околностима, читајте даље и контактирајте ме како бисмо и ми започели процес. Ако сте већ у контроли свега и то је глатко за вас онда си као ја. Нисам тражио ништа попут онога што нудим овде, јер сам већ био успешан и већ сам у животу стварао мања чуда. Оно што сам схватио је да је оно што је понуђено за мене када сам био 28 омогућавају д ми се лако научи друге да оно што радим радим. Већи део мог живота ја бих говорила о томе да другима и нису били на месту које су прихватиле или разумети оно што сам дељење о. Ово сте можда и ви. С неким од нас наша је лекција да постанемо бољи у дијељењу с другима онога што већ знамо. За неке од вас, учење ових информација за себе је приоритет.

Шта год да је за вас, уверавам вас да овде постоји вредност чак и ако само пробијете лед да су ствари за које смо мислили да су немогуће у ствари могуће, па чак могу постати и вероватне ...

У реду, прича је да сам заспао за воланом свог аутомобила и налетео на стуб, а те вечери сам завршио на одељењу интензивне неге, а медицинско особље није очекивало да ћу преживети ноћ. Следећег дана хтели су да ми изваде 1,5 плућа и неке друге органе ... 2,5 дана касније изашао сам из болнице без операције.

Тако

Шта је могуће када

- Знам своју сврху
- Верујем у себе до те мере да сам спреман да следим своју страст и жељу срца и ценим своју осетљивост и инспирацију

Живот пре саобраћајне несреће

За М и целог живота знао сам да ће бити помагању људима да себе и своју унутрашњу интуицију веровати. Ја почео пословну наставу људе где су дошли, где ће и зашто су овде, сами разумевање духовно. Предавао сам ово ванредно време од 1987 .

Уместо да се бавим овим духовним послом, скренуо сам пажњу и започео други посао . Када је мој посао растао и заиста почео да расте, то је било зато што сам био фокусиран на помагање људима у њиховом здрављу, док сам марљиво радио на свом здрављу. Узео сам невероватно моћне додатке исхрани и поделио са свима своје резултате (који су можда били последица ових додатака) .

То је било након што сам почео да узимам ове додатке које ствари се чинило да почнемо да мењамо у мом телу. Научио сам давно када неко узима додатке, а они се не примећују никакве разлике онда су додаци могу бити недовољна за та особа потребама. Гледајући народа живи промене, и види инг им се појављују у поврате своје здравље и ослободи динг се од бола, да су дошли да једноставно прихвати, је веома инспиративна за мене. Провео сам већи део свог живота у боловима и нико није могао да објасни неке једноставне истине, које су, када сам их применила, учиниле огромну разлику по моје здравље. Тада сам постао веома фокусиран на помагање онима који су икада желели помоћ.

Дао сам себи обећање да ћу се, када мој преостали приход од овог здравственог посла достигне 5000 долара месечно, вратити људима како бих помогао људима да разумеју себе духовно и своје путовање кроз живот. Моји приходи су наставили да расту и преко 10.000 долара месечно и заборавио сам обећање. Мој фокус је био на стварању већег прихода. Некако сам почео да слушам људе око себе чији је фокус у животу био новац. Нисам схватио да сам скренуо са пута са оним **што** желим да радим са **својим** животом.

Колико се често дешава да оно због чега наше срце вапи, одлажемо док се не догоди нешто друго. За већину данашњих људи ово је често повезано с новцем.

Тада је било то

Саобраћајна несрећа 29. јуна 2003

Омогућавао сам камп за вође лидерима у нашем здравству током тог викенда на селу. Сви су били уморни и кренули су кући у недељу средином поподнева. Отишао сам око 4 поподне јер сам имао састанак на путу кући на вечеру са неким клијентима. Линетте (моја тадашња супруга), Хелен (моја сестра) и неки други инсистирали су на томе да са мном путује неко да ми прави друштво. Било ми је врло јасно да идем сам.

Кренуо сам сјајног духа, заиста задовољан послом који смо обавили за викенд. Викенд је био о томе како помоћи људима да буду одговорни за свој успех и да схвате да они имају контролу над исходима у свом животу.

Дошао сам у град око сат времена након тросатног путовања и осећао сам се веома уморно и поспан. На другој страни овог града заспао сам за воланом. Очигледно их је неко пратио и рекли су да сам почео да ткам, али сам остао поред пута, и такође почео да успоравам.

Мој ауто је скренуо преко пута кроз надолазећи саобраћај, а када сам ударио у јарак са друге стране пута, ваздушни јастук се надуо и пробудио сам се. Када се ваздушни јастуци надувају, аутомобил се напуни белим прахом и тако да нисам могао ништа да видим. Нисам могао да схватим зашто не могу ништа да видим.

Пошто нисам могао ништа да видим, нисам имао појма где да управљам аутомобилом и ударио сам у пањ уз десна бочна врата, скренуо сам више улево, а затим ударио у насип са цевчицом (прилаз) и две предње гуме су излетеле. Затим сам ударио у капију са десне стране и скренуо још лево. Осетио сам како ауто иде уз бок великог насипа који се спушта. Ово је био дубоки „В“ одвод. Био сам на дну одвода и кренуо дуж њега.

Прашина ваздушних јастука сада се довољно спустила да видим како електрични стуб излази испред мене ... врло брзо. Покушао сам да се удаљим, а аутомобил уопште није реаговао на управљач (касније сам сазнао да су гуме експлодирале).

Чим сам угледао како стуб излази , живот ми је прошао поред очију . Видео сам Линетте (тадашњу супругу) и Амбер (ћерка од 3 године) и моју сврху и знао сам да ово није моје време за смрт.

Рекао сам својим анђелима одлучно

"Ово није то, моја времена нису истекла!"

У тренутку када сам ово рекао, бела светлост је ушла у аутомобил одозго и окружила ме ковитлањем и умотала ме у чахуру заштитне енергије. У исто време добио сам визију аутомобила како се забија у стуб и долази да се одмори са мном у њему, а затим ходам до предњег дела аутомобила са два мушкарца који помажу, један са обе моје стране. Тада сам ЗНАО да ћу бити добро.

Опустио сам се и предао несрећи, знајући да ћу бити добро. ***Нисам се уопште плашио и потпуно сам веровао .***

Све време сам остао при свести и како се ауто зауставио, знао сам да ми је повреда грудног коша озбиљна, али никада нисам дозволио, чак ни на делић секунде, било какву помисао да ћу умрети. Веровао сам у визију коју сам добио од свог тима духовних помагача да се удаљим од несреће и да сам добро.

Аутомобил је ударио у стуб (полиција је проценила 85 км/х) у средиште предњег дела аутомобила, а затим се одморио. Особа која ме је пратила рекла је да сам убрзао до стуба. Очигледно се то дешава јер људи не схватају да су притиснули гас, а не кочницу.

Ауто се зауставио и очајнички сам се борио да уђем ваздух у плућа. Као да сам се намотао (касније сам сазнао да су ми се плућа напунила крвљу).

Нигде није било крви. У ствари, једини рез који сам добио од несреће био је мали посекотина на десној потколеници која је капнула само један центиметар крви.

Два мушкарца су дотрчала до моје стране аута и викао сам да је аутомобил у пламену (прашина из ваздушних јастука изгледала је као дим) покушали су да отворе врата аутомобила и одбачени су уназад од струјног удара.

Претпоставили смо да је аутомобил електрифициран акумулатором аутомобила.

Сада сам могао да удахнем мало.

Пажљиво сам узео ролу готовине од 700 долара коју сам имао у конзоли и свом мобилном телефону.

Неколико су пута покушавали отворити врата док нису отворили врата возача стављајући прсте у врх врата гдје су закопчали, а затим су их повукли. Све време док су држали врата доживљавали су струјне ударе. Свака плоча на аутомобилу је закопчана. Аутомобил је био прилично краћи! Врата возача су такође оштећена пањом у јарку.

Кад су врата отворена, рекли су да не додирујете металне делове. Па сам се врло пажљиво окретао крећући се центиметар по инч и изашао сам. Два човека су ме узела за руку и водили ме до предњег дела аутомобила где сам сео. Ово се догодило баш као и визија коју сам имао.

У срцу сам знао да ћу, ако легнем, умрети. Знао сам да ћу остати ако седим. Седео сам са подигнутим коленима, рукама држећи груди и главом нагнутом напред. У тренутку када сам сео, почео сам да усмеравам енергију у своје тело и видео сам у свом уму како се све унутра поправља боље него раније. Сваке секунде био сам фокусиран на посао обнове свог тела.

Свуда су се заустављали аутомобили.

Ваздушни јастуци су неефикасни у вишеструким сударима, јер се активирају при првом удару, што је у мојој ситуацији био јарак, а не када ми је требало. Ваздушни јастук је тада био бескористан када сам ударио у стуб (у ствари су вијци вирили из волана тамо где сам га ударио).

Зими је у недељу поподне било 17 сати, још мало светлости, али било је хладно, облачно са ветром који је дувао.

Људи су дотрчали.

Једна жена је пришла чучнула поред мене и рекла да је медицинска сестра. Питала ме је неколико питања за која се сећам да сам била добро, али да сам била јако повређена и да сам имала проблема са дисањем.

Неко је ставио сребрну „свемирску деку“ око мене ради топлине. Хладан поветарац је дувао у моја леђа.

Линетте је путовала око сат времена иза мене па сам знала да је морам назвати. Такође сам знао да још није у домету мобилних телефона. У њеном аутомобилу била је Амбер, Април (пасторка) и моја сестра Хелен која је била веома трудна са близанцима.

Звао сам и оставио поруку,

„Здраво, душо, само да те обавестим да сам мало попио и они ме воде у болницу на преглед. Све је у реду.“

Затим сам позвао Мицхаела, мог блиског пријатеља који је био у кампу и који је живио у граду кроз који сам управо прошао, који је био удаљен само 10 минута.

Позвао сам и рекао,

„Мајкл, имао сам озбиљну саобраћајну несрећу и потребна ми је твоја помоћ. Линетте ће ускоро доћи и требам те овде кад она стигне, ја сам на таквом и таквом искључењу.“

Мицхаел је стигао на лице места за око 10 минута

Замолио сам Мицхаела да потражи двојицу мушкараца који су ме извукли из аута, желео сам да им се захвалим. Мицхаел ми се вратио и рекао да је НОБОБИ требао додирнути аутомобил јер је стуб који сам ударио носио 66.000 волти и да су се изолатори покварили и да су се 3 жице спојиле низ стуб и кроз аутомобил. Рекао је да ће свако ко додирне ауто вероватно умрети.

Кретао се кроз гомилу и питао све да ли знају ко су та два момка који су ме извукли. Није их могао пронаћи, а људи су говорили да нико није напустио место несреће.

Полиција је стигла и питала ме да ли сам сама у ауту. Аутоматски сам рекао „Не“ Уопште не размишљајући зашто ме питају. Отишли су, вратили се и поново ме питали да ли сам сама у колима, а ја сам им поново рекла „не“. Вратили су се трећи пут и са великом забринутошћу у гласу питали „да ли је неко био у ауту са вама?“. Схватио сам зашто су ме питали док су тражили тело. Био сам изненађен што сам рекао Не, а сада сам рекао „Не, није било никога у ауту са мном“.

Стигла је Хитна помоћ.

Службеник Хитне помоћи поставио ми је неколико питања. Затим је утврдио да морам да идем у велику болницу у најближем граду

Службеници хитне помоћи покушали су да ме положи на даску за кичму. Померили су ме само 2 цм уназад и викнуо сам да станем. Бол је био невероватан и знао сам да ме не могу тако спустити због све напетости у мом телу. Затим су ме поново вратили у усправан положај.

Морао сам чврсто да држим тело да бих га заштитио очигледним сломљеним ребрима. Знао сам да ако ме спусте онако како су намеравали да ће се догодити нешто страшно, да то може чак резултирати мојом смрћу.

У глави сам питао своје анђеле "шта ћу да радим?"

Моји анђели су рекли да морам да будем чврста и преузнем, и да им кажем шта да раде. Моји анђели су ми рекли: „Понови људима оно што ти говоримо.“

Зато сам врло одлучно поновио човеку Хитне помоћи оно што су ми моји анђели говорили, али му нису рекли одакле долазе упутства,
„Ово ћемо урадити, неколико мушкараца ће чврсто држати кичму окомито уз моја леђа и полако настављати да гура све јаче и јаче док не успем да опустим све мишиће (који су ми били изузетно чврсти од држања заједно) и дозволио бих да даска преузме сву моју тежину. Када бих се осећао опуштено и отпустио мишиће, тада бих се потпуно наслонио на даску. Тада на мој сигнал можете почети полако и глатко спуштати даску како не бих поново затегнуо мишиће. Кад ме спусте, можете ме палити по дасци. Ово ће трајати око 15 минута “

Психички сам се сабрао и отпустивши се у овом тренутку морао сам потпуно вјеровати овим људима и мојим анђелима. Знао сам да свој живот предајем у њихове руке. Они су то урадили и ја сам рекао да почну спуштати мене и даску, али то је морало бити глатко и споро! Трајало је неко време. Кад су ме спустили, рекао сам им да ме помакну уз даску.

Учинили су то, а затим су ме подигли на колица.
Мушки болничар је са мном ушао позади.

Једном је у амбуланти рекао да ће ми дати морфијум, а ја сам рекао „не“.
Питао ме је "зар те не боли?" Рекао сам, „бол какав нисте могли замислити, невероватан бол“.
"Па зашто не желиш морфијум?" упитао.

Одговорио сам: „Бол је једино што ме утемељује на планети Земљи. Ја Кн О В у мом срцу, да имам морфијум да бих једноставно одлутала у смрт. Ја Кн О в бола сам с ме држи заснована на земљи, држећи ми присутни на чињеницу да још увек ха, ве физичко тело “.

„Желим да будем са тим кад дођемо у болницу и осетим шта ми се дешава како бих им могао рећи шта се тачно дешава“. Рекавши ово, такође сам се обавезао у будућност да ћу у болницу стићи жив и спреман да дам виталне информације особљу. Никада нисам размишљао о смрти. Тако сам наредних неколико дана непрестано причао о својој будућности и о томе шта ће се догодити. Ово није био свестан избор, већ резултат мог непоколебљивог уверења да ћу живети.

{Као дете сам често пецкао прсте на ногама и био повређен том интензивном боли. Једног дана сам питао свог анђела како могу да елиминишем ову врсту бола, мој анђеол је рекао „не можете елиминисати бол, али га можете прихватити, будите једно с њим, схватите да он има функцију“. Па сам помислио, која је сврха бола? Схватио сам да ме бол мора рећи да нешто није у реду и да том делу мог тела треба пажња. Зато сам поново упитао свог анђела: "Да ли је бол показатељ подручја у мом телу које захтева пажњу?" Одговор је био „да“.

Затим сам упитао, „па ако признам да је бол учинио своје и да сам сада потпуно свјестан пажње која је потребна том подручју и почнем подузимати потребне радње, онда више нема потребе за болом?“ одговор је био „да“.

Ово сам почео да практикујем као дете, претпостављам да нисам имао више од 10 година у време када сам водио овај разговор са својим духовним помоћницима (анђелима), и оно што сам научио о болу је успело. Схватио сам о преусмеравању енергије у област којој је потребно лечење, као и о полагању руку и колико је то моћно за лечење. Могао

сам да убодем ножни прст и одмах прихватим поруку о болу и предузнем предану акцију која је била

- 1) прихватити поруку боли и захвалити јој што ради свој посао,
- 2) усмерава енергију у подручје
- 3) потпуно се опустите, одбаците сваку помисао да бол „боли“ само што шаље поруку која је сада прихваћена.
- 4) Бол би се одмах смањио и често би потпуно нестао. }

Мушкарац Хитне помоћи који је био са мном рекао је да је вожња била тешка до следећег малог града и рекао сам у реду.

Путовали смо полако и без сирена (нисам сигуран у светла)

Вожња је била спора и болна.

Осећао сам сваки ударац и сваки покрет био је изузетно болан. Остао сам фокусиран на то како желим да моје тело буде, фит, здраво, снажно и здраво. Визуелизовао сам своје тело као излечено и потпуно.

Убрзо након што смо кренули у болницу зазвонио ми је мобилни телефон и видео сам да ћу на састанак отићи када сам доживео несрећу. Рекао сам да морам да примим позив. Морао сам да јој кажем да не долазим јер су ме она и њена породица очекивали на вечери. Рекао је да неће откопчати протезу за врат. Док је телефон звонио, рекао сам врло строго да га поништим, а он је рекао само ако сам обећао да нећу мрднути главом. Рекао сам Да и он је то откопчао. Примио сам позив и рекао да нећу моћи да закажем термин и да ћу морати да закажем за две недеље, а она је у реду. Извинио сам се и поздравио. Подсвесно сам постављао да морам да одем, јер ми је било **потпуно** јасно да ћу се опоравити и доћи на састанак за недељу дана.

Такође сам разговарао мобилним телефоном са Мицхаелом.

СТИГАО САМ У БОЛНИЦУ У ИСТО ВРЕМЕ КАД СУ ЛИНЕТТЕ И АМБЕР. И МИЦХАЕЛ ЈЕ ТАКОЂЕ СТИГАО СВОЈИМ КОЛИМА.

Док сам био увучен, чуо сам мушкарца хитне помоћи који је медицинским сестрама причао о мени, али нисам могао да разазнам шта је рекао.

Били смо у хитној служби.

Хтели су да ми скину одећу и рекао сам им да им нећу дозволити да ми скину поло мајицу јер ми је кошуља коју сам носио била јако важна и хтела сам да је наставим носити. Објаснили су ми како би било тешко скинути га, а ја сам рекао ок, па да почнемо.

Страшно ме заболело да га скинем, јер сам морао да подигнем руке и окренем их.

Имао сам сломљена ребра и прелом грудне кости и још увек нисам узимао лекове против болова.

Амбер и Линетте су ушле, Амбер ме је ухватила за руку и питала ме „Тата, хоћеш ли бити добро?“

У овом тренутку сви су стали и настала је потпуна тишина док су чекали мој одговор.

Окренуо сам главу и погледао је у очи и рекао показујући на све медицинске сестре и лекаре око себе „видите ли све те људе како трче околу?“ „Да“, одговорила је Амбер. "Сви они трче околу јер у овом тренутку не схватају да ћу бити добро!"

Могло си да чујеш пад игле у тој хитној. Нико се није померио нити рекао било шта 15 секунди.

Амбер се насмешила и опустила, а ми смо наставили да се држимо за руке.

Нисам свесно *покушава* да говори позитивно и свесно коришћењем техника као говори о мени у мојој будућности, али то је оно што се догодило, већина разговора и мисли које сам имала су о мени да сам у мојој будућности ради нешто са неким. То сам схватио тек неколико година касније, да сам то урадио.

Урадио сам много посла изграђујући своју унутрашњу дисциплину да оснажујући и позитивно говорим о околностима у којима сам се нашао.

Нисам дозволио да негативност уђе у моју свест. Намера ми је била да све оне око себе доведем у своју сферу „овако ће се то одиграти“. Осетио сам огромну подршку духа и осетио присуство духова око себе. Осећао сам се оштро и јасно са својим видом. Било је потпуног одсуства страха. И даље сам веровао да ће све бити у реду.

Верујем да је оно што сам учинио могуће за свакога, било да верујете у Бога, Исуса, Буду, Мохамеда, Духа или било кога или чак никога. Заправо, дубина повезаности са вашим Богом или вама самима омогућава оно што замислите.

То се може догодити само када сте себи допустили да будете рањиви и дозволите себи да безусловно волите СЕБЕ. Ово заиста захтева нешто, посебно храброст.

То захтева отпуштање сваког отпора.

{Када се опирем, заправо се фокусирам на објект којем се одупирем.

Оно што ми долази привлачи се с разлогом и не знам који је разлог већину времена. Кад се нечему опирем, онда се суздржавам да то доживим. Ова ствар којој се одупирем део је темеља који ми омогућава да своју будућност градим НА ВРХУ тога. Кад то не допустим у свој живот, онда ми живот иде у шаблону држања и оно чему се одупирем стално се појављује.

Подсвесно настављам да привлачим искуство које ће ми помоћи да израстем у особу која ми је потребна у будућности, та особа ће моћи да се носи са будућом ситуацијом за коју ви овде и сада нисте спремни.

Колико често долазимо на неко место у свом животу и кажемо себи „То искуство које сам имао у прошлости помогло ми је да будем спреман за ову следећу авантуру у мом животу“. Када прихватим искуства која су привучена мојим животом, крећем се кроз живот са слободом и лакоћом и завршавам на правом месту у право време.

Понекад се опиремо разлогу који нам ДРУГИ дају да нешто учинимо, обично зато што је то њихов разлог и користи њима, а не нама. Кад погледам, и наравно да ћу пронаћи, свој разлог за одређено искуство, тада прихваћам искуство и престајем се опирати.

Понекад се опирем јер ми није јасна моја већа сврха, а ово је као да ме гурају у мрак када не видим ништа и не знам шта је испред мене.

Размислите о томе ... кад не знам шта је преда мном, пожелелећу да се крећем спорије, али ако знам шта је испред мене и кад је мрак, моћи ћу да кренем сигурније.

Кад размишљам о свом искуству са којим сам се снашао и питам се „шта ме је припремило за овај тренутак?“ тада ћу имати инспирације које ће ми помоћи да разумем, видим, спознам и осетим како ме је ово претходно искуство учинило спремним за искуство о коме сада размишљам.

Предајем ове ствари неколико деценија и радим на *томе да то живим* .}

Лежао сам мало држећи Амберс за руку и разговарајући са Линетте.

У једном тренутку довели су ме до једне стране хитне помоћи и две медицинске сестре су стајале изнад мене, једна са обе стране колица. Разговарали су једно с другим, а један је рекао да има проблема с трудноћом. Слушао сам и рекао "Могу вам помоћи у томе!" Обоје су изгледали прилично шокирано! Објаснио сам да дистрибуирам невероватне здравствене производе и одличне производе за личну негу који би јој могли помоћи. Објаснио сам да су то производи који су управо хранили моје тело како би му помогли да се обнови и да то нису обични производи. Објаснио сам колико је важно уклонити токсине из њеног тела и престати уносити више. Објаснио сам да многи производи за личну негу могу имати потенцијално штетне састојке. Такође сам објаснио да наша храна нема исти ниво исхране као некад.

Објаснио сам да су многи парови успешно затруднели након што су започели са овим производима и ти парови су мислили да су то можда производи који су направили разлику. Па сам јој дао свој број телефона и предложио да ме назове за неколико дана и да јој организујем производ. Урадио сам ово као да сам само лежао на колицима спреман за одлазак кући. Узела ми је број, али ми се никада није јавила ...

Урадили су скенирање мачака и многе рендгенске снимке. И даље сам инсистирао на томе да нема морфија све док рендген не заврши.

Затим су поново урадили све рендгенске снимке и скенирање мачака, не знам зашто.

Сећам се да сам током првог низа рендгенских зрака размишљао о болу и борио се да остане свестан. Кад су ми рекли да их морају поновити, сјећам се да сам се опустео и једноставно прихватио и тако отишао на зен мјесто. Не сећам се много првог рендгенског снимка, али се сасвим јасно сећам другог скенирања мачака и рендгенских снимака.

Моја сестра Хелен је ушла и разговарала, као и Мицхаел, али зато што је то била хитна помоћ, дозвољавали су им по једног, осим Амбер и дозволили су Линетте да уђе с њом.

Разговарао сам о стварима, не сећам се осим што сам се уверио да се ради о нормалним свакодневним стварима, НИШТА о несрећи или мом стању.

Увек сам био јасан и посвећен томе како ће се то одиграти.

Било је веома касно, мислим да је било око поноћи, кад сам увучен на одељење интензивне неге, у овој фази мислим да сам примао морфијум јер се не сећам бола.

Једна од мојих сестара пријатељица је била медицинска сестра на одељењу за интензивну негу у овој болници и рекла је мојој сестри недељама касније да је хирург рекао медицинској сестри која се брине о мени да ми једноставно олакша живот јер ћу умрети негде током ноћи ...

Подигли су ме на кревет са меким ваздухом и доктор ми је дао ињекцију морфијума директно преко грудне кости. Рекао је „Ово ће вам помоћи да заспите“. Рекао сам му: „Нећу спавати, имам превише посла“. Чудно ме је погледао и упитао "на шта мислиш?" Одговорио сам "Имам тело за обнову !!"

Непрестано сам каналисао енергију у своје тело до свих делова којима је било потребно лечење. Фокусирао сам се и замислио да се унутрашњи органи обнављају и да су „нормални“. Ово сам радио непрекидно, целу ноћ. Никада нисам ни намигнуо ... превише заузет.

Линетте, Амбер, Април, Хелен и Мицхаел су ушли одвојено и пожелели лаку ноћ. Рекао сам да ћу их видети ујутру, водио сам разговор о њима и о томе где бораве. Били су резервисани у мотелу и већ су вечерали. Рекао сам лаку ноћ и рекао им да их волим и да ћу бити добро. Хтео сам да их уверим да се не брину јер сам ЗНАО да ћу бити у реду.

Разговарао сам са медицинском сестром на крају кревета, не сећам се разговора. (можда се сећа).

У једном тренутку сам рекао да заиста морам да уринирам. Дала ми је бочицу и колико год се трудила, нисам могла уринирати у њу док сам лежала . Рекла је да ће, ако не могу, убацити катетер. Рекао сам НИКАКО да се то неће догодити!

Покушавао сам више од сат времена да пишам у бочицу, али нисам успео. Нисам мокрио од ручка у недељу, више од 15 сати раније.

Тада ми је пала на памет идеја да устанем и пожурим. Питао сам медицинску сестру "Можете ли ми помоћи да устанем из кревета?" и питала је "зашто?" Рекао сам „Устаћу и пишати“, а она је рекла „нема шансе да те пустим да устанеш!“

Рекао сам „Стојим, или ми можете помоћи да устанем из кревета или ћу то учинити сам!“ Она ми је тада помогла и требало ми је око 5 минута само да ме усправи.

Тамо сам стајао у полумраку држећи се лијеве руке за постоље за капање и мокрио у бочицу коју је медицинска сестра држала за мене.

Напунио сам га и почео је да се прелива на под. Рекла је „чекај и ја ћу узети другу боцу“, ја сам рекао „нема шансе да престанем, немам појма када ћу то моћи поново“. Нисам хтео да зауставим ток. Боца се наставила пунити по поду.

Медицинска сестра се почела смејати и рекла: „Никада нисам видела да неко напуни ово! Претпостављам да ћу морати само да га обришем! ”

Насмејао сам се у себи јер смех у овом тренутку није био опција. Тај смех изнутра за мене је био значајан.

Требало ми је још 5 минута да ме вратите у кревет. Сестра и ја смо почеле више да ћаскамо и сећам се да је питала шта радим шта морам да будем будна. Објаснио сам зашто не спавам и посао који радим.

Конкретно, каналисао сам енергију по свом телу, гледајући како моје тело зрачи јаким светлом и испуњава све области којима недостаје светлости или нису биле тако светле као остале.

Овако сам то урадио.

Погледао сам у свемир и замислио руке испружене у свемиру као да грлим свемир у загрљај. Ово је извучило енергију, толико да ми је непрестано преплављивала руке па сам сваки замахом замишљао апсолутно обиље ове енергије па сам знао да за мене постоји ВИШЕ него што ми је потребно. Замишљао сам да ми долази на врх главе у пинеалну жлезду (на круну) и помера је по телу тамо где сам осећао да је потребно. Видео сам то користећи гомиле хранљивих материја, које је моје тело складиштило на разним местима у мом телу, од дивних додатака које сам узимао. Неколико година су ми људи говорили „Зашто узимаш толико суплемената?“ а ја сам се насмејао и рекао „Зато што могу“. Сваки пут кад су ме питали, једноставно сам веровао себи и наставио сам да их узимам. Тек након несреће схватио сам колико је важно узимати суплементе за превенцију и у случају незгода. Већина људи има недостатак хранљивих материја, па у хитним случајевима када њиховом телу одмах треба сировина за поправке, тело мора да уклони са неког другог места за које сматра да није витално. Верујем да је ово саставни део мог опстанка .

Понекад сам током ноћи постављао огроман левак и тражио од својих анђела да ми каналишу ову енергију и пошаљу је низ левак. На тај начин сам могао да проведем више времена замишљајући моје тело обнову и раде све активности у мојој будућности да сам мислио да можда желите да урадите.

Средином осамдесетих отишао сам на шетњу Хималајима у Непал и толико ми се допао и увек сам желео да се вратим. Од тренутка када се Амбер родила, показивао сам јој слајдове са путовања и причао о томе како ће бити сјајно када то урадимо заједно кад она има око 20 година, а ја имам скоро шездесет. Одувек сам знала да ћу за ово морати да будем млада у срцу и да имам снажно здраво тело. Већи део свог живота био сам болестан или у боловима са јако лошим леђима или главобољама итд. Ово сам видео као своју прилику да обновим своје тело БОЉЕ него што је било. (Никада раније у животу нисам спомињао „пре *несреће*“.)

Та ноћ на интензивној нези била је највише усредсређена на све што сам икада био, а такође и најдуже што сам икада био стално концентрисан.

Следећег јутра грудни хирург је стигао у посету и имао је са собом много људи (лекара) , око 12 . Претпостављам да су се зачудили што сам још жив.

Стајао је на крају мог кревета и гледао моју карту. Подигнуо је поглед према мени и рекао „имаш прилично озбиљне повреде“ .

Осврнуо сам се на њега и рекао: "Је ли тако ..." Било ми је јасно да не прихватам премису његове изјаве.

Он је одговорио: "Ја ћу морати да узму један и по плућа а и мрзовољан. Кад будем оперисала, моћи ћу да проценим да ли морам да радим још нешто. "

Погледао сам и показао на њега, а затим рекао: "Ви сте торакални хирург, зар не?"

Он је одговорио "да"

Поново сам му упрла прстом , а затим сам му рекла право „па, ваш посао је да ми кажете шта треба да урадим како се то никада не би догодило“. Када сам ми је рекао да указао да мој себе , а онда у њега до краја казне.

Сви људи са њим направили су корак уназад.

Гледао ме је неколико минута, ћутећи, тражио сам од својих анђела да се увере да је добио потребне информације, а онда је рекао тихо и мирно: „Наведите медицинске сестре да вам покажу како да поднесете кашаљ и ја желим да искашљате што више крви. Такође желим да ходате унаоколо дубоко дишући и искашљавајући што више крви.“

Рекао сам ОК".

Отишао је, а сестра и ја смо се једноставно погледале.

Имао сам прелом грудне кости и сломљена ребра ...
Идеја о кашљању и дубоком дисању

Лежао сам сат времена скупљајући храброст да устанем и прошетам.

Затим сам рекао медицинској сестри да ми је потребна њена помоћ да устанем из кревета, а она је рекла „не дозвољавам ти да устанеш“.

Рекао сам „Доктор је рекао да морам да устанем и прошетам и дубоко удахнем и то ћу урадити“.

Рекла је одлучно "није мислио сада"

Одговорио сам: "Сада то радим и можете ми помоћи да устанем или да устанем сам."

Имала је благи осмех на лицу и наставила је да ми помаже. Требало ми је око 5 минута да ми помогне да устанем и станем. Било је право постигнуће бити тамо. Кренуо сам ВЕОМА ПОЛАКО. Један корак сваких 5 секунди. Дубоко сам дисао и искашљавао крв, као што сам већ учинио неколико пута док сам био у кревету. Сваки пут кад бих искашљао крв, застао бих. Затим је поново кренуо. Био сам удаљен 15 -ак корака од кревета и био сам потпуно избрисан. Није ми остало више енергије, окренуо сам се и нисам могао да верујем колико је кревет далеко. Ухватила сам се 15 корака назад до кревета као што сам то учинила претходне ноћи. Усмерио сам поглед на њега и замишљао како моје тело реагује. Вратила сам се у кревет и легла тамо опорављајући се. Моје тело је било невероватно слабо. У животу сам истрчао бројне маратоне и тих петнаест корака ме исцрпило више него било који од маратона.

У несрећи је сваки мишић у мом телу изгубио снагу и чинило се као да сам беба која мора да обнови снагу сваког мишића.

Наставила сам са усмеравањем енергије у своје тело и замишљала да се моје тело обнавља.

Медицинска сестра је још увек седела на крају мог кревета и гледала ме као што је друга радила целу ноћ.

Након сат времена рекао сам да сам спреман да поновим све. Помогла ми је и ја сам кренуо. На крају сам направио читав круг око одељења интензивне неге.

Још једном сам се вратио у кревет потпуно потрошен.

Док сам лежао, медицинска сестра ме питала: "Схваташ ли колико имаш среће?"
Одговорио сам: "Претпостављам да није, вероватно ми зато постављате питање"

Рекла је: „Постоји нешто што називамо брзином смрти за одређене саобраћајне несреће , то значи да при тој брзини и изнад свих у аутомобилу гине . За директне сударе у непокретни објект (попут стуба) брзина смрти је шездесет км/х. Ове недеље смо имали две одвојене особе овде које су имале потпуно исту несрећу као и ви, са сударима право у стуб. Обоје су радили шездесет километара на сат и обоје су умрли, а ви сте радили 85 км/х и живјели сте. Имаш велику срећу. "

Знао сам да то није срећа, али сам такође осетио да она не жели да зна како сам то урадио. Лежао сам тамо и питао своје анђеле "како сам преживео, а они нису?"
Њихов одговор је био јасан и гласио је „тражили сте помоћ“
Питао сам их назад, "шта су други урадили?"
Рекли су „они еее стуб долази и каже 'Ох не !! Ја ћу умрети!' и они умиру. "

Лежао сам неко време размишљајући о томе.

Размишљао сам о свом раду на личном развоју који сам деценијама радио на себи и колико сам имао намеру да откријем своје границе (или неограниченост себе) и како сам научио да верујем себи и ономе што осећам. Док сам одрастао, размишљао сам о томе колико сам био забринут због тога шта сви други мисле о мени и да ли радим „праву“ ствар. Размишљао сам о многим стварима. Знао сам да то није срећа ...

Осврнуо сам се на свој живот и схватио изборе које сам направио када су ми сви говорили да не радим нешто што *им* се не свиђа, али сам знао да је то право за *мене* .
Пет година након несреће радио сам обуку у свом послу за око 100 људи и почео да причам причу о времену када сам ронио, а усред обуке одједном сам схватио да ако нисам отишао у роњење можда је погинуо у несрећи. Стајао сам испред собе видно ганут и осећао сам захвалност за своју снагу и вољу да проведем оно што знам у свом срцу да ми одговара. Дозволите ми да поделим са вама причу...

Средином осамдесетих (средином двадесетих година) живео сам у великом граду у држави Викторија и једне ноћи сам гледао једну од оних емисија о животном стилу, а постојао је и део о Тандем небу, где се вежете за некога ко је већ радио неколико хиљада скокова како би знали шта раде, а затим искочите из савршено доброг авиона и стрмоглаво паднете на земљу. Годинама сам желео да се бавим роњењем, али сам знао да ћу, ако то урадим сам, вероватно умрети. Имао сам лош осећај да кабл не ради и да се отвор не отвара. Тако да са роњењем у тандему не морам да бринем о томе јер је искусна особа могла да се носи са било којом ситуацијом.

Назвао сам ТВ станицу следећег јутра и сазнао где су извели тандем скакање. Било је то изван Сиднеиа . Па то је било у реду јер је мој отац живио у Сиднеиу и могла сам отићи горе и остати с њим и посудити ауто. Резервисао сам лет, позвао га и рекао му да долазим (био сам довољно паметан да му не кажем зашто долазим).

СТИГАО САМ У Сиднеј четири дана након што сам погледао представу, позајмио ауто и одвезао се два сата до узлетишта с којег су радили.

Могу да додам да сам у то време имао доста проблема у вези. Волео сам ову девојку, али није успело. Читао сам и књигу Рицхарда Бацха под називом Бридге Ацросс Форевр. Ова књига је била о концепту сродних душа и о томе да ли смо заиста

предодређени за одређену особу. Део књиге који сам читао у време када сам стигао у Сиднеј био је када је Ричард није могао да поднесе однос са својом сродном душом и попео се малим авионом са једним мотором. Срушио се и падобран није радио. Ситуација је била изузетно слична ономе за шта сам се намештао. Питао сам се да ли ми Спирит покушава рећи да не следим јер ћу умрети пре свог времена. У срцу сам знао да је важно да то спроведем у дело. Знао сам да желим да победим страх од смрти. Знао сам да је важно. Требало ми је још 20 година да схватим колико је важно. Такође знам да су ме та два дана у Сиднеју снажно поставила у мој живот да прогурам страх и да ме непознато не контролише.

Кад сам стигао на узлетиште било је заузето авионима који су полетали и људима се свуда кретао. Био је то леп дан са врло мало облака и сунце је сијало.

Регистровао сам се и платио свој новац. Објаснили су да се новац не може вратити. Водили су ме кроз обуку и одговарали ми.

Вјетар је појачао и тада ми је речено да изнад одређене брзине вјетра не могу ронити у тандему иако се редовно роњење с неба још увијек догађа. Током дана док сам чекао да утихне ветар, читао сам своју књигу и гледао како друго небо рони и толико пута посећивао тоалет да у мени није остало ништа ...

Чекао сам цео дан од 10 сати до сумрака. Они су се највише извинили и рекли су да ако се вратим у 5 ујутру, ветар је у то доба јутра увек био слаб и да ћу моћи да скочим. Рекао сам у реду и кренуо кући.

Дошао сам кући и вечерао, читао књигу целу ноћ, хтео сам да знам да ли је Ричард умро. Покушавао сам да схватим да ли у књизи постоји нека порука за мене. Ова прича се догодила пре него што сам научио како да комуницирам тако јасно, као и сада, са својим анђелима/духовним помагачима.

Рано сам устао из кревета и мало доручковао знајући да све што се у овом тренутку дешавало пролази кроз мене ...

Стигао сам на узлетиште у 5 ујутру и ваздух је био миран. Момци су били запањени што сам се појавио. Рекли су да нико није **никада** вратити сутрадан. Одвезли су ме у авион и на врху ми је речено да изађем на малу металну плочу на врху точка. Плоча је била довољно велика за пола и по корака. Висио сам на металној шипци **апсолутно престрављен**. Заправо сам се осећао као да скачем у смрт.

Нисам хтео да се повучем и ако је требало да умрем овде и сада, нека буде тако. Момак привезан за мене викнуо је "Скочи" и ја сам га пустила. У том тренутку сам пао у полусвест. Очи су ми биле отворене, али све је било црно. Нисам био свесно свестан свог окружења, нити где се налазим нити шта се дешава. Али сам могао чути глас из даљине. Глас је викао на мене да ушущкам ноге док смо били у паду. Уста су му била тик уз моје уво, али звучало је као да је миљу далеко. Након неког времена сам затегнуо ноге, не знајући шта се дешава и зашто. Осећало се као у сну и да сам се склупчала у фетални положај и нисам имала појма шта се дешава или где сам. Док сам затезао ноге, спустили смо се из центрифуге и рекао ми је „још секунду и ја ћу да повучем кабл за кидање“.

Слободно смо падали на земљу и знао сам да у овој фази не могу *апсолутно* ништа учинити. Ако сам хтео да умрем у овом тренутку, то нисам могао да зауставим. Па сам одлучио да уживам у путовању . **Прихватио сам своју ситуацију.**

Осврнуо сам се око себе и нисам могао да верујем колико је чудно и даље осећати осећај пада и постајати све бржи.

На крају је повукао кабл за кидање и ја сам испустио "хук" !!! Рекао ми је „Сви то раде“. Сишли смо и слетели у мали круг. Сви други рониоци су ми пришли и питали "Да ли ти се свидело?"

Одговорио сам "Апсолутно!"

Затим су рекли "Па хоћеш ли то поновити?"

Одговорио сам "Не"

Сви су ме питали,

"Што да не?"

Одговорио сам „јер сам сада био тамо и то урадио!“

То искуство ме је наместило тако да сам могао да се ослободим страха од смрти.

Повратак у болницу на одељење интензивне неге.

Током дана сам и даље био невероватно фокусиран на излечење.

Трећи пут када сам устао да ходам и дубоко дишем, кренуо сам на интензивну негу. Сваки пут кад сам кренуо у шетњу, медицинска сестра је била крај мене спремна помоћи ако је потребно. Никада ме није држала док сам ходала, претпостављам да је осетила важност да то радим за себе.

Трећи пут ми је рекла "Шта видиш око себе?"

Одговорио сам: „Много људи без свести“

Отприлике 16 сати колико сам био на интензивној нези, ово је био једини пут да сам погледао било ког другог пацијента, није да сам их игнорисао, већ да нису били у мојој свести или свести.

Затим је рекла "Зашто мислите да је то тако?"

Пружио сам јој руку, испружио длан и рекао: "Не желим да знам, фокусиран сам на оздрављење!"

Затим ми је рекла „Звала сам вашег хирурга сваких 15 минута и рекла му да не припадате мојој јединици интензивне неге“. Насмејао сам се и сложио се с њом.

Овај пут у шетњи сам направио два пуна круга велике собе. Током другог круга питала ме је „Да ли бисте се туширали?“

Погледао сам је и рекао да хоћу и да сам сигуран да би ми то помогло да се осећам боље и осећам се лепо и освежено.

Кад сам се вратио у кревет, рекла је да ће мало сачекати да све то спреми и да ће ускоро доћи по мене. Сада ме је остављала сама. Јасан знак да је могла да види како се побољшавам (иако тада тога нисам била свесна).

Пола сата касније вратила се по мене. Устао сам и даље ми је потребна њена помоћ, па смо кренули под туш.

Скинула ме и потпуно гола села у једну од оних белих пластичних столица, ставила ручни туш у моју руку и рекла да ће се ускоро вратити. Нисам могао ништа да померим, све што сам могао да урадим је да седим тамо у истом положају на који ме је она поставила. Нисам уопште могао да померам воду.

Чинило се да је неко време отишла кад се вратила и завирила главу око врата. Питала ме је да ли сам добро, на шта сам рекао да.

Затим је рекла: "Имам неке медицинске сестре, је ли у реду ако уђу?"

Са веома великим осмехом на лицу упитао сам „а шта желе да виде?“

Она је са љупким смехом одговорила: "Желе да те виде под тушем!"

Насмејао сам се и рекао: „Тако сам мислио ... доведите их!“

Остале сестре су се утрпале у туш кабину док сам ја седела гола држећи ружу за туширање. Моја сестра је рекао "колико г О мислиш да је ово интензивне неге је овде?" Рекао сам „Не знам, можда 70 година ваљда.“

Рекла је „да, и ти си први који се туширао. Нисмо могли да схватимо зашто су се туширали на одељењу интензивне неге где се људи купају сунђером!“

Сви смо се смејали.

Наставили су да објашњавају како се туш увек користио као складиште, па су морали да га рашчисте и очисте.

Линетте и Амбер су ме често посећивале током дана.

Око 16 сати дошао је редар, одвезао ме са Интензивне неге и одвео на одељење.

Након што су ме одвезли до одељења, Линетте и Амбер су ме одвезли до болничке кафетерије, а сви смо заједно вечерали и разговарали о обичним стварима.

Тог понедељка увече бих волео да спавам, али на одељењу је била медицинска сестра из пакла која је лупала по свим послужавницима, крпама и кантама и гласно ходала сву ноћ.

Утрљавала сам у груди веома посебну лековиту крему и узимала посебне додатке исхрани које иначе узимам свакодневно . Линетте их је донела уместо мене.

У уторак ујутро је дошао редар и одвео ме поново на рендген, узели су ми још рендгенских снимака грудног коша, а затим су ме поново одвезли до кревета.

Сваког сата, а понекад и чешће одлазио сам у шетње по ходницима и даље дубоко дишући и кашљући мале количине крви. Био сам независан и кретао сам се темпом нешто споријим од нормалног хода.

Имао сам неколико телефонских позива и неколико посетилаца. Један од ових посетилаца била је медицинска сестра на интензивној нези која је била пријатељ мојих сестара.

Док сам био на одељењу, дошла је медицинска сестра која је радила студију о томе шта узрокује повреде у тешким саобраћајним несрећама како би произвођачи аутомобила могли да прилагоде дизајн аутомобила како би смањили ове повреде.

Постављала је много питања
Једно питање је било „да ли је било шта омело мој вид?“
Мој одговор је био „да“
Питала је "А шта је то било?"
Одговорио сам "Моји капци!"

Записала је то не схватајући да сам се нашалио, а онда је подигла поглед према мени и могао сам да видим како ме процењује. Затим се насмејала.

Затим сам рекао „прашина ваздушних јастука ме спречила да видим где да одведем аутомобил на сигурно“

Медицинска сестра је такође била часна сестра. Причала је са мном о томе колико је невероватно да сам жив. Док ме је испитивала, инжењер је процењивао мој аутомобил. Недељу дана касније, када смо мој пријатељ Мицхаел и ја отишли да погледамо аутомобил и из њега покупимо неколико ствари, човек који га је чувао упитао је „колико је људи погинуло у њему?“ Мицхаел је рекао да нико ди- Е г, а ви тражите на човека који је преживио. Био је шокиран и рекао је колико је невероватно што сам жив (или сличне речи)

У среду ујутру торакални хирург је дошао да ме посети, навукао завесу око мене и одмахивао главом с једне стране на другу говорећи: "Никада нисам видео ништа слично ..."

У овом тренутку сам заиста помислио, „можда је ово горе од онога што сам себи дозволио да схватим... ..“

Рекао је: „Нисам веровао у рендгенске снимке које сам јуче направио да сам позвао врхунског торакалног хирурга из Мелбурна и он и ја смо били будни 24 сата прелазећи рендгенске снимке од недеље увече и јуче ујутру и сложио се са мојом првобитном дијагнозом вађења једног и по плућа. Он се такође слаже са мојом тренутном дијагнозом да сада имате два потпуно нова плућа тинејџера који никада није пушио ”

Рекао сам "имам 43 године"
Рекао је: "Знам ..."

Био сам тако узбуђен ... успео сам ...

Питао сам "шта се сада дешава?"
Одговорио је: "Можете ићи кући"
Питао сам "колико брзо?"
Он је одговорио „што је брже могуће. Чујем да радите исцелитељске технике и да и или су такође узимање суплемената, и то јасно се ради за вас , а ви би било боље код куће. "

Кад је мој лифт стигао сат касније да ме одвезе кући, ја сам својом паром изашао из болнице.

У року од две недеље од несреће успео сам да разбијем груди као Тарзан.
Моја сломљена ребра и прелом грудне кости су лепо зарастали.

Зар не би било невероватно да сви верујемо себи и идејама и инспирацијама које покупимо?

Колико заиста верујемо себи?

Знам да је током година од 1987. уверење и поверење које имам у себе и за шта сам способан , изузетно порасло. То је првенствено због истог посла који сада делим путем www.efoionnerpeace.com.au На овој веб страници постоји много ставки које вам омогућавају да наставите свој духовни раст док сте код куће или делите са другим истомишљеницима на истом путовању.

Ако желите да научите како да радите са својим духовним водичима попут Јована или желите да сазнате више о томе ко сте, одакле сте дошли , куда идете и зашто сте овде , идите на х веб локацију www.efoionnerpeace.com.au

Једном тамо на свом сајту

Прво погледајте 20 -минутни видео на картици Наша прича

Друго, купите е -књигу.

Треће, можете купити програм за учење код куће , који можете сами радити , у свом дому

Четврто, упишите се на консултације један на један за профил оријентације где успостављате /усавршавате јасну двосмерну комуникацију са својим духовним помоћницима.

У зависности од тога колико желите да наставите са својим духовним растом, на располагању је преко 600 курсева о духовности и многе друге услуге.

Истражите веб локацију www.efoionnerpeace.com.au и ако имате питања, само их поставите .

Јован обилази свет учећи људе како да разговарају са својим духовним водичима, верују себи, пронађу своју животну сврху и имају храбрости да је остваре.

Ако желите да Јохн дође у вашу област, контактирајте њега или његово особље путем веб странице www.efoionnerpeace.com.au .

Такође, ако сте и сами течно говори енглески језик, а постоје грешке у транслати на енглеску верзију на ову преведену верзију јавите мојој канцеларији кнов и ако сте срећни да проверите превод за нас онда ћемо срећно напред верзија реч документ за да уредите. Хвала вам унапред што сте нам помогли 😊